

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 9 Juni 1901

N:r 37

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Tor Hedberg* (med 1 porträtt). *Vår nye sjöminister* (med 1 porträtt). *En ropandes röst*. För HVAR 8 DAG af Elbe. *Den nya stora lyftkranen vid Kockumska varfvet* (med 1 illustration). *Dr. Hazelius' bostad å Skansen* (med 4 illustrationer). *Bilder från pressens vecka* (med 6 illustrationer). *Det norska sängarebesöket i Göteborg* (med 1 illustration). *Jubeldoktors-promotionen i Uppsala* (med 1 illustration). *Den svåra olyckan på Ulfundasjön* (med 1 illustration). *Striden om Amerikapokalen* (med 1 illustration). *Rosa Bonheurs monument* (med 1 illustration). *Palatsrevolutionen i "Le Figaro"* (med 1 porträtt). *Onkel Clements arf*. Öfvers. för HVAR 8 DAG. *Veckans porträttgalleri* (med 16 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG, GÖTEBORG. 1901.

Foto. Hamngvist, Stockholm.

TOR HEDBERG.

Frans Hedbergs barn ha följt sin faders exempel och ägnat sig åt konsten och litteraturen. En dotter är sålunda öfversättarinna, en af sönerna författare, en annan teaterregissör och scenisk skriftställare och en tredje målare.

Sonen Tor är den mest bekante af dem, och det kan väl utan öfverdrift sägas, att han numera räknas till Sveriges stora namn inom den samtida litteraturen. Det är hans allra senaste arbete, »Giorgione. Antonios frestelse. Två dramer», som skaffat honom denna framskjutna ställning. Dessa båda, till sidantalet obetydliga, men tanke- och idé-digra dramer ha vunnit allmänt och varmt erkännande af både den inhemska och grannlandens kritik.

Allmänt erkännande! Det har dröjt länge om, innan Hedberg kommit så långt. Han har just icke förut varit bortskämd af publiken, hvilken ofta gjort front mot honom. Man har funnit hans författarskap mycket respektabelt, men helst på afstånd. Tor Hedberg har aldrig på minsta sätt smickrat publiken, lagt an på den, gått den till mötes. Han har först och främst sökt att vara ärlig mot sig själf. Men åtminstone i litteraturen uppskattas ärlighet långt ifrån alltid, som det sig bör. Låtom oss hoppas, att den dock varar längst!

Tor Hedberg är född i Stockholm den 23 mars 1862, blef 1879 student i Uppsala och 1883 fil. kandidat. Hans historia är historien om hans verk. De äro ett tjugotal till antalet. Först kom, 1884, »Högre uppgifter», en realistisk bok, enligt dåvarande tidsbegrepp, och nästa år »Johannes Karr, en uppkomlings historia». Här möter man redan Hedbergs egenskaper af grundlighet, af bemödande att tränga djupt in i ämnet och söka så noggrant som möjligt tolka hvad som rör sig i själens djup. Författaren liksom brottas med sitt ämne, men han släpper det icke i första taget.

I »Judas, en passionshistoria», 1886, söker Hedberg förklara, hvad som dref aposteln Judas till att förråda Kristus. Samma år uppfördes å Dramatiska teatern »En lifsgåta», som dock gjorde föga lycka. Hedbergs vidare arbeten heta »Skizzer och berättelser», 1887, »På Torpa gård», 1888, — som särskildt i Finland vann mycket erkännande — »Noveller och skizzer», 1889, »Glädje, en fantasi», 1889, »Ett eldprof», 1890, skådespelet »En tvekamp», »Nya berättelser och skizzer», 1892, »En vinter i södern, reseminnen», 1893, »Nattrocken», en å Dramatiska teatern många gånger uppförd enaktskomedi, »Farbror Agathon med flera noveller»,

1894, »Judas», 1895, — en dramatisering af passionshistorien med samma namn — lustspelet »Guld och gröna skogar» — synnerligen kvickt och roligt — »Dikter», 1896, »Gerhard Grim», 1897, ett idédrama af stor anläggning, och slutligen hans senaste dramer.

Hedberg är sedan sommaren 1897 konst- och äfven biträdande litteraturanmälare i »Svenska Dagbladet». Han går här till väga med samma allvar som i sina böcker. Han dagtingar aldrig med sin öfvertygelse — och därför har han också stött många människor för hufvudet med sina konstkritiker. Men i närvarande stund torde icke många kunna bestrida, att de varit till gagn.

Det djup och den samvetsgrannhet, som utmärkte Tor Hedbergs tidigare arbeten, präglade allt fortfarande hans verk. Men det har kommit något mera härtill. Af en ideel anläggning, har författaren, så länge han hållit sig till den strikta verklig-hetsskildringen, nog icke varit i stånd att riktigt visa, hvilka skatter han äger af känsla och tanke. Ämnena ha icke sällan liksom nedtyngt honom. Men så ofta han gifver sin fantasi luft — och nu mera gör han det — kommer det en fart och en glöd med — dock icke uteslutande allvaret — hvilka måste vinna äfven dem, som förut ställt sig motsträfviga till hans författarskap.

Se här ett prof ur hans dikter, hvilket tyckes karaktäristiskt för Tor Hedberg!

TANKEVÄF.

Af mina tankar väfver jag den dräkt,
som skall dig skydda emot kvällens fläkt.

Så undra ej att den är mörk och grå,
ty skarp var dagen, hvilken lyst därpå.

Och därför är det ljusa mönster blekt,
som nog en gång för väfvarns sinne lekt.

Och undra ej, att den är tung och sträf;
du minnas bör, det är en sorgeväf.

När glädjen kallar dig med klang och lät,
så får du kläda dig i annan ståt.

Och när du dragit lyckans granna lott,
tag den ej på, den skulle tynga blott.

Den väfdes för att tåla storm och strid,
göm den till sorgernas och nödens tid.

Göm den, tills elden tryter i din barm,
— känns den ock sträf, är den dock stark
och varm.

VAR NYE SJÖMINISTER.

Den 31 maj utnämndes kontreamiralen *Adolf Arnold Louis Palander af Vega* till statsråd och chef för k. sjöförsvarsdepartementet.

Som bekant, nämndes i sammanhang med »affären Dyrssen-Hägg» kontreamiral Palander som statsrådet Dyrssens eventuella efterträdare och HVAR 8 DAG återgaf i denna årgångs n:o 31 för den 28 April porträtt jämte biografi af den nu utnämnde sjöministern, hvartill vi nu taga oss friheten hänvisa.

EN ROPANDES RÖST.

För HVAR 8 DAG af *Elbe*.

En ruskig decemberafton sågs en ung man, hvars gång och hela hållning utvisade sjömannen, träda in i en festligt upplyst, större byggnad i närheten af hamnen. Endast att komma under tak efter att ha inandats den råa, fuktiga luften från sjön kunde vara mera än behagligt, om man möttes af värme, ljus och allehanda bekvämligheter. Mannen tycktes emellertid föga lägga märke till omgifningen, utan steg likgiltigt trappan uppför och hängde sin mössa på en krok i tamburen med denna ogenerade trygghet, som kännetecknar en med förhållandena på stället väl förtrogen person. Han befann sig i ett sjömanshem, långt borta från sitt fosterland, det enda slags hem han numera var i besittning af.

Efter en hastig justering af sin yttre människa steg han in i salen, hvarifrån ett sorl af glada röster kom honom tillmötes. Han slog sig ned och såg sig omkring. Vid de långa borden sutto sjömännen lifligt samspråkande, de flesta med sin lilla snugga i mungipan, och längst in i rummet utgjorde en liten julgran med tindrande ljus medelpunkten för ett haft tjug skandinaver.

»Hitåt, Wilson!» ropade en af dem bort mot den nykomne. »Slå dig ned hos oss!»

Den som kallats Wilson gick med dröjande steg fram och intog den erbjudna platsen efter att ha utbytt handslag med sina landsmän. Samtalet rörde sig här kring förhållandena i hemlandet. De flesta hade föräldrar eller familj, och det var för sjömännen ett smärtsamt nöje att föreställa sig, hur deras kära tillbrakte denna högtidskväll. Det kändes äfven ljuft att veta sig vara saknad af en mor, en hustru, ett klarögd barn. Några hade skickat hem pengar och gladd sig åt att de därmed kunnat bidra till de sinas fröjd. Alla hade något att fästa sina tankar vid, något att sakna, något att minnas, alla utom Wilson. Han ville ej tänka, ville ej tvingas att i minnet återkalla bilder, som för längesedan utplånats, och när kamraterna syntes vilja försjunka i en viss vemodig stämning ryckte han upp dem med en försiktigt börjad och mera lifligt fortsatt äfventyrshistoria, hvilken han föredrog som om den upplefvats af honom själf, men som i själfva verket var för tillfället improviserad. Stämningen var redan ganska liflig, då föreståndarinnan för hemmet gjorde en rond kring salen och utdelade små julgåfvor, en för hvar gäst. De blefvo mottagna med jublande utrop, isynnerhet de som på omslaget voro försedda med verser eller minnesspråk, hvilka upplästes högt.

Wilson öppnade mekaniskt det yttre omslaget på sitt omsorgsfullt lackade och med ett blågult snöre omvirade paket och fann öfverst ett pappersblad med några skrifna ord, ord, som kommo hans öga att stelt riktas på papperet och färgen att långsamt försvinna från hans ansikte.

»Mottag denna enkla gåfva
väfd med moders suckar,
vätt af moders tårar,
följd af moders böner
för en älskad son», stod där.

Då Wilson hämtat sig så mycket, att han kunde företaga sig något, rullade han hastigt samman paketet, och då de öfriga voro alltför upptagna af att granska och pröfva sina egna gåfvor för att

fästa sig vid hans görande och låtande, stoppade han skyndsamt ner det i en af rockens innerfickor. Men han kunde ej lika lätt skjuta å sido den storm af tankar och minnen, som med våldsamenheten af en tillbakaträngd och åter lössläppt hafsvåg störtade sig öfver honom. Omgifningen försvann för hans syn, sorlet af röster uppfattades af hans öra blott som ett aflägsset brus, och ur ett virrvarr af dunkla taflor framträdde slutligen en bild, som småningom antog allt skarpare konturer — bilden af ett komfortabelt hem, där hvarje möbel, hvarje vrå var honom välbekant och kär. Och där ser han en i förtid gränad kvinna med ögon, hvarur tårar förtagit glansen och med af sorg blekta kinder. Han ser där äfven bilden af en manlig gestalt med stel hållning och hårda, kärftva drag.

Hur hade sonen kunnat öfvergifva denna goda mor och lämna henne att ensam kämpa sin dagliga och stundliga kamp mot tyranni och fördom?

Hvarför hade han ej böjt sig för faderns bestämde vilja i stället för att rent af på trots och för att ej behöfva lyda något maktspråk fly från alltsammans för att kastas omkring från kust till kust utan något fäste?

Och hvarför hade han velat så fullständigt sönderslita hvarje länk, som band honom vid det förflutna, att han »af princip» — principer, som han dock alltifrån barndomen lärt sig afsky! — ej skrivit ens en rad till sin mor?

Wilson tänkte på sig själf som på en helt och hållet främmande person och kunde ej finna något giltigt motiv för denne persons handlingssätt. Han var en dålig, en usel son, som af ungdomligt öfvermod och lättsinne måhända ödelagt sin mors lif. Hvem visste om hon ännu lefde! Nu var det i hvarje fall för sent att ångra, det onda kunde ej mer godtgöras, följderna af öfverilningen ej utplånas.

Under bördan af dessa tankar kunde han ej längre återhålla sin våldsamma rörelse utan sjönk med ett högt, kvalfullt stönande ned mot bordet med huvudet lutadt mot de korsade armarna. Hans kropp skakades då och då af en djup snyftning, men ingen tår fuktade ännu hans öga. Då nåddes hans öron af en sång, som föredrogs med svensk täxt. Tonerna grepo honom med sällsam makt, och vid uppreandet af ordet *moder* gaf spänningen vika. Smärtan tog sig utlopp i en tåreflod först häftigt och sedan lugnare och skänkande en ljuft lisa åt det kvalda sinnet.

Då Wilson kommit till klart medvetande om verkligheten, började en känsla af blygsel smyga sig öfver honom, och han kastade skygga blickar omkring sig. Men öfverallt mötte han tarade ögon, och då sången i detsamma slutade, ropades ett kraftigt da capo.

Då sången åter tystnat, uppsökte den unge mannen sitt rum. Men någon hvila finner han ej från sina tankar. Hur skall han göra? Finnes väl något hopp, att han i någon mån kunde godtgöra sin skuld? Kanske modern är död, eller tror hon sonen vara borta för alltid och måhända sorgen häröfver redan är stillad.

Fram och tillbaka arbeta tankarna, men han kan ej komma till något beslut. Så tar han fram paketet, som han ännu ej vet, hvad det innehåller, och vecklar upp därur en enkel yllehalsduk, sådan

som sjömän bruka bära. Han stryker tafatt med handen öfver det mjuka yllet, och med tanken på dessa suckar, tårar och böner, om hvilka den lilla pappersslappen bär vittne, håller han den fram i lampljuset för att kunna skärskåda den noga. Men denna sorts stickning, som går liksom i vågor, hvar har han sett den förr? Han letar i sitt minne efter någon hållpunkt. Ah, nu minnes han! Den lilla tröjan, som mor hade under arbete, då han gaf sig i väg.

På ett ögonblick var hans beslut fattadt. Han måste hem, om också blott för att få visshet om modern lefde eller var död — och måhända äfven för att försona sig med fadern. Tiden ändrar mycket, läker såren, bryter trotsset, böjer en styf nacke och gör någon gång äfven det hårdaste sinne vekt —

kanske väntade honom ännu en smula lycka vid hemmets härd.

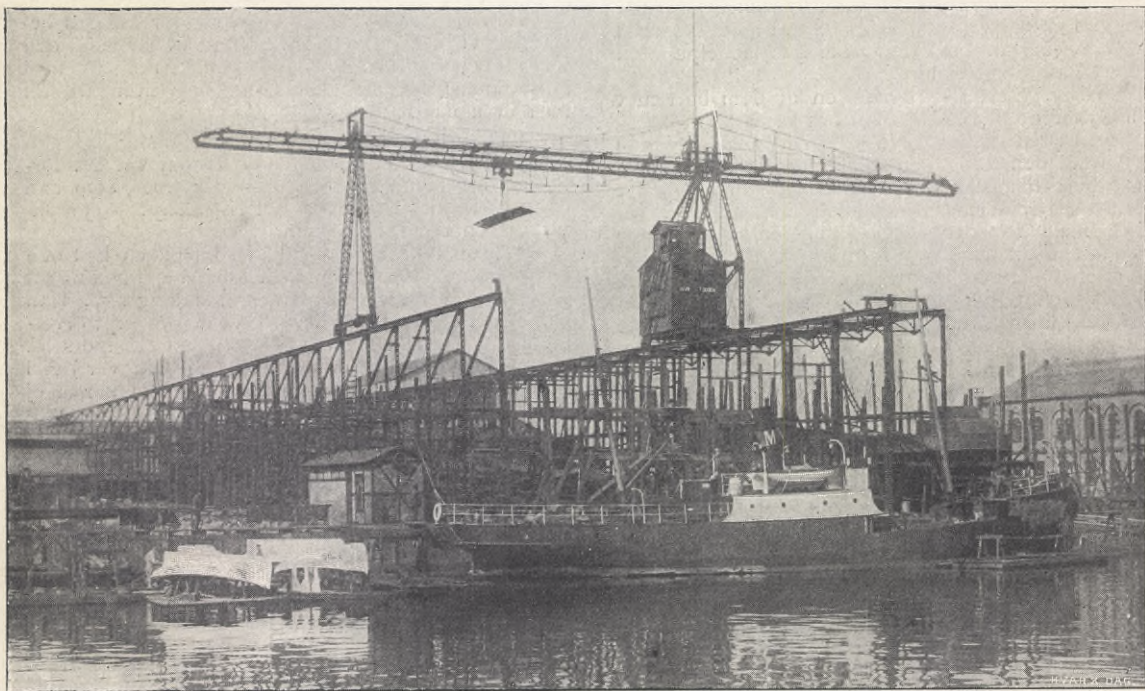
Ja, han skulle än en gång rymma, denna gång hem. Nej, icke rymma! Hellre då gå till kaptenen och berätta alltsammans rent ut, säkert skulle han då släppa honom fri. Sedan ville han med första lägenhet resa öfver hafvet hem, ja, hem.

Då han fattat detta beslut, klädde han skyndsamt af sig för att få njuta ett par timmars vederkvickande sömn, innan han gick att söka upp sin kapten.

När han några dagar senare stod på det däck, som med hvar minut förde honom närmare målet och såg solen i strålände glans lyfta sig ur hafvet, tog han detta som ett godt omen för utgången af sin pilgrimsfärd.

DEN NYA STORA LYFTKRANEN VID KOCKUMSKA VARFVET.

Fotografi för HVAR 8 DAG.

LYFTKRANEN VID KOCKUMS VARF I MALMÖ.

I HVAR 8 DAG förekom i början af detta år en afbildning af den vid Lindholmens Verkstad i Göteborg uppsatta skeppskranen, som användes vid byggandet af pansarbåten »B».

Vi tro oss göra våra läsare ett nöje, då vi här visa en dylik kran, sådant problemet blifvit löst vid Kockums Mek. Verkstads Aktiebolag i Malmö, där den nyanskaffade 3 tons elektriska skeppskranen intager ett synnerligen framstående rum bland de stora förändringar som företagits.

Kranen, hvilken är konstruerad och utörd af verkstaden själf under sistlidna år, är så till vida en föregångare, som den är den första i sitt slag, som till alla delar byggts i Europa. Afsedd för försling af material inom varfsområdet, har den under en längre tid varit i gång och visat sig särdeles ändamålsenlig att verkställa all förefallande transport vid tvenne på en gång under byggnad varande fartyg och har dessutom haft tid öfrigt för att användas vid nästan all vid varfvet förekommande lastning till och lossning från järnvägsvagnar. Kranen, hvilken kan uppbringas till en

hastighet af 80 meter per minut, löper på tvenne 140 meter långa stälställningar, af hvilka den till höger, »dubbelspåret», uppbär maskinhus med torn, och den till vänster, »enkelspåret», en galge af synnerligen snäckkonstruktion. På dessa två stöd hvilas den 45 meter långa bron, som öfverspannar fartygsbäddarna och i sin ordning utgör löpbana för en blockvagn, från hvilken lyftblocket med sin krok hänger ned. Kraften för lastens lyftande, blockvagnens rörelse och hela kranens förflyttning längs bäddarna lämnas af en i maskinhuset uppställd elektrisk motor. Alla dessa rörelser regleras af endast en man, som har sin plats i det lilla utkikstornet ofvanpå maskinhuset, hvarifrån han har fri utsikt öfver hela det område, kranen behärskar.

Vår bild visar just, huru kranen är i färd med att sänka en pansardäcksplåt ned på sin plats i den nya pansarbåten »C», efter att nyss hafva forslat plåten från verkstäderna, där den förarbetats, och fram till pansarbåten.

D:R HAZELIUS' BOSTAD Å SKANSEN.

När detta skrives, har ännu icke stoftet af Skansens rastlöse skapare vigts åt den sista hvilan. Men Artur Hazelius kommer att slumra häruppe, omgifven af sitt odödliga verk, en minnesvärd, som det är få människor förunnadt att resa åt sig...

Ingen som besökt Stockholm har glömt Skansen — det är tvärtom det första ställe visiten gäller. Därför är det också så bekant, så ofta skildrad i ord och bild. Det är heller icke här afsikten att komma med »gammalt nytt», utan att visa ett par bilder från den bortgångnes verksamhetskrets. I den enkla bostaden — så värdig den anspråkslöse, själfupoffrande mannen — gjorde han upp de planer och beräkningar, som ideligen föddes i hans rastlösa hjärna — planer, hvilka ibland kanske oväntadt lätt läto sig realiseras, men som ej sällan stötte på en entusiasts värsta fiender: likgiltigheten och hänet.

«Jag är så trött», var Hazelius sista ord. Efter ett sådant dagsverk kunde han väl känna sig trött. Och hans bortgång skedde tyst och fridfullt — han gjorde intet väsen af sin person i lifvet, i den eviga hvilan fick han ingå lika obemärkt. Men aldrig ha Skansens klockor sändt en mera sörjande klang mot himlen än i dessa dagar...

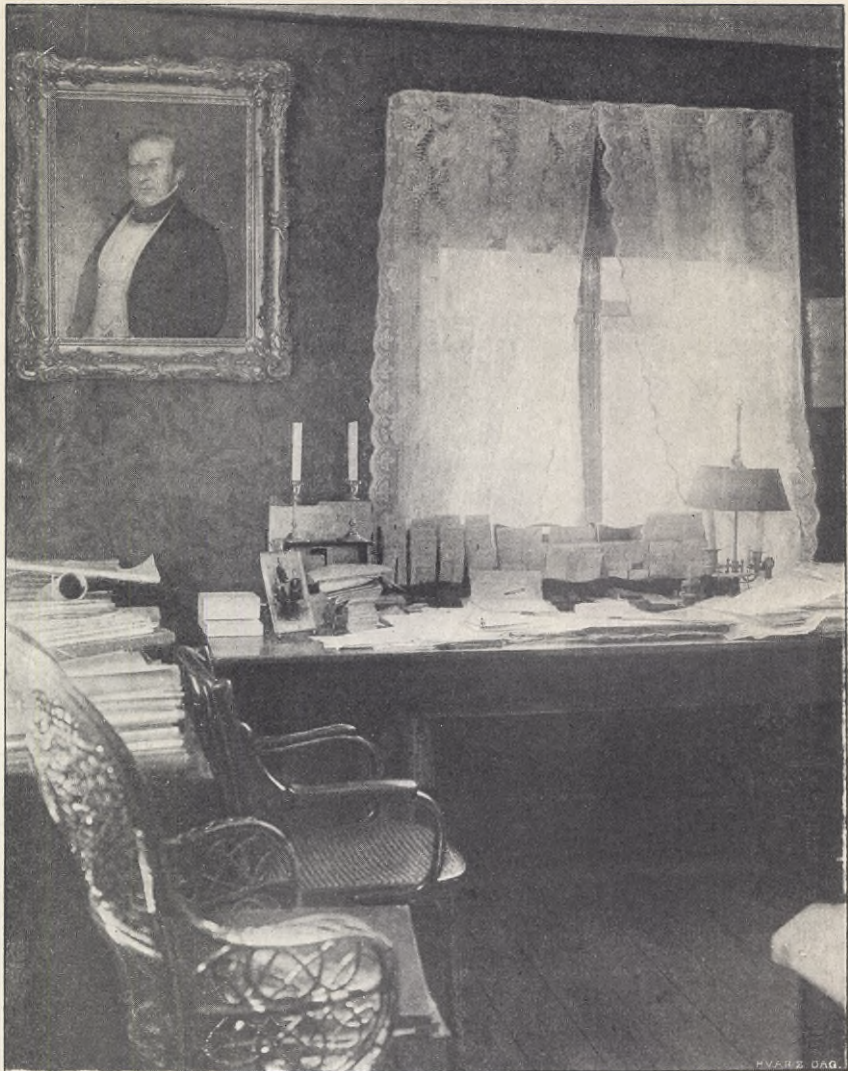

Foto. Ax. Lindahls Fotogr. affär, Sthlm.

HAZELIUS' ARBETSNUM.

Skansen är icke mera än 11 år gammal. Först kom Framnäs område 1890, sedan den förut inköpta delen af lägenheten Skansen 1891, 1893 lägenheten Belvedères område för 100,000 kr., 1896 dels den yttersta mot Lejonslätten belägna delen af lägenheten Skansen, dels mellan Skansen och Framnäs belägen mark, upplåten af konungen till Skansens besittning. Till sist har, som bekant, för ej länge sedan förvärfvats en stor del af Tivoliområdet.

G. HAZELIUS.

Första gången man hör talas om Skansen är 1814, då den inlöstes af en grosshandlare John Burgman från traktören Klingberg, som hade besittningsrätt på 30 år öfver marken. Platsen hade förut varit en vild skogs-

backe. Men Burgman hade blick för dess värde och gaf den del däraf, från hvilken utsikten var mest vidsträckt, själfva hörnet utåt Strandvägen ofvanför teatern, en helt ny prägel. Parken ordnades och en vacker paviljong uppfördes.

Hur namnet Skansen uppkommit är ovisst. Efter hvad Claes Lundin upplyser i en skildring af ställets historia, skall det ha gifvits åt platsen af den anledningen, att kung Oskar I som kronprins roat sig med att med hjälp af sina kavallerer där uppföra en liten skans af lösbrutna stenar. Enligt andra uppgifter skall verkligen en skans till stadens försvar ha i äldre tider funnits däruppe.

Efter Burgmans död hade Skansen skiftande öden och platsen hade räkat i fullständig lägervall, då den ändtligen ur Christian Hammers ägo öfvergick till Artur Hazelius och dess nya ära började, hvilken gjort den världsberömd.

Foto. Ax. Lindahls Fotogr. affär. Sthlm.

HAZELIUS' BOSTAD Å SKANSEN.

Att Artur Hazelius' mantel icke kan fullt uppbäras af *en* man, är ju tydligt. Men hans son, fil. kand. Gunnar Hazelius, som varit fadrens högra hand och så att säga »öfverregissör» på Skansen, är nog mannen att öfvertaga ledningen af de många praktiska värf, som äro förbundna med skötandet af den storartade institutionen.

HÅSJÖSTAPELN.

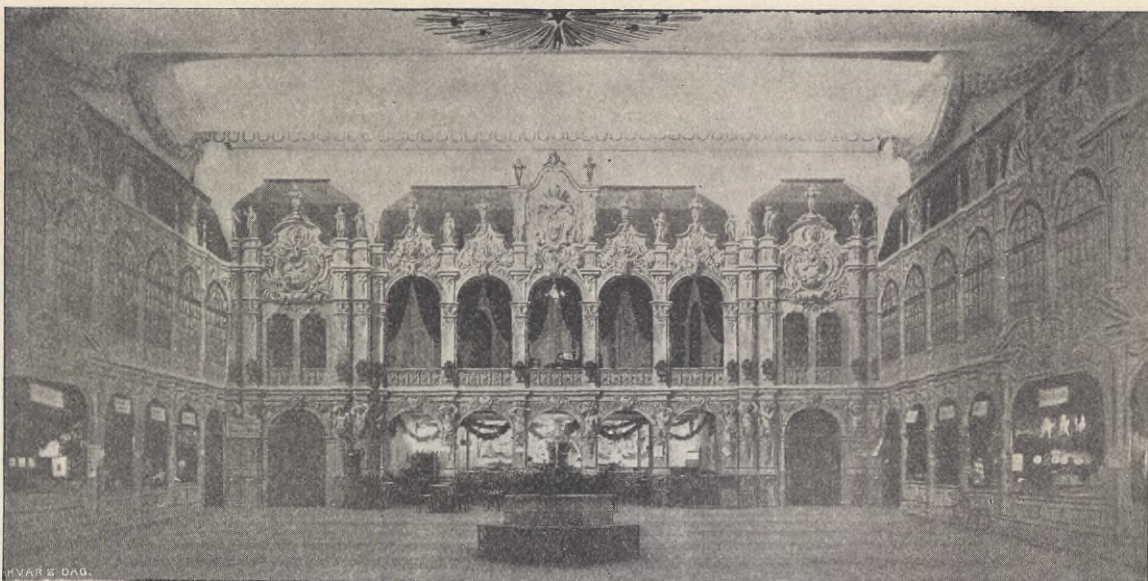

Foto. Ax. Lindahls Fotogr. affär, Sthlm.

BILDER FRÅN PRESSENS VECKA. II.

Fotografier för HVAR 8 DAG.

MESSAN.

HVAR 8 DAG.

Foto. Rydin, Stockholm.

OPERASCENEN MED ROCOPALATSET.

Aldrig har k. teatern i Stockholm varit fylld af en mera talrik och elegant publik, än de dagar då den stora gustavianska messan ägde rum där.

Och aldrig har själfva lokalen tett sig på ett mera ståtligt sätt. Scenen var på tre sidor omgifven af en charmant dekoration, föreställande ett rococo-

BACCHI ORDENSKAPITEL: Mannen till vänster (från åskådaren) med de stora mustascherna är Mollberg-Hamrin. De tre damerna i midten äro Ulla Winblad-Elis Olsson med en prestinna-Widerfelt till vänster (från åskådaren) och till höger en prestinna-Oscar Bergström. Till höger om denne ses parentatorn-Ostergren.

CHAMPAGNE BUFFET DAGONET.

slott i två våningar. I fonden under arkaderna var buffeten och på sidorna försäljningsstånd.

Själva teatersalongen var i det stora hela oförändrad, endast försedd med en del guirlander och annat grönt.

Korridoren utanför parketten hade undergått en märklig förändring. Den var omdanad till ett förtjusande rococorum med violetta tygväggar, hvita spalierer, hvori blommorna slingrade sig, guirlander och alla möjliga rococoemblem, såsom spadar, flöjter, schäferhattar, violiner, allt i miniatyr. Kryptan till vänster var likaledes förändrad i rococostil — och sällan har man i Stockholm sett något mera elegant än dessa lokaler. Här snurrade tombolorna rundt, och här serverades champagne i långa banor. »Champagnebuffeten Dagonet» — med konsulinnan Bolinder, fru Kuylenstierna, fröken Törnebladh, m. fl. — var under aftnarnes lopp en eftersökt rendezvous-plats.

En mängd uppträdanden, icke blott i den härför särskildt anordnade foyern, utan äfven och kanske framför allt på själva messplatsen ägde rum. Det öfverdådigt väl arrangerade zigenaretåget — under fru Hanna Paulis ledning — slog i hög grad an. Något utmärkt var Bellmansrummet Bacchi ordenskapitel, parentationen öfver Moritz, utförd af en mängd artister från olika teatrar, däribland hr Hamrin som Mollberg, Elis Olsson som Ulla Winbladh, Oscar Bergström som prestinna o. s. v.

Och alla de gustavianska typerna, som svärnade omkring! All ungdomsglädje, som rådde å messan!

Bland gruppen märka vi särskildt Fru Hirsch-Pauli (närmast fönstret), den talangfulla målarinnan, lika skämtsamt till lynnet som allvarlig i sin konst.

Foto. Rydlin, Stockholm.

ZIGENARLÄGRET

I balettsalen var anordnad en tidningsutställning af stort intresse i samband med en arbetande sättmaskin, tryckpress, m. m.

Totalomdömet lydte, att det hela var något ovanligt stilfullt och lyckadt.

O. R.

TIDNINGSG- OCH TRYCKERIUTSTÄLLNINGEN VID PRESSENS MESSA I STOCKHOLM.

I Kungl. Operans balettsal var under Pressens vecka anordnad en *tidnings- och tryckeriutställning*, af hvilken vi i dagens nummer meddela en bild.

Bibliotekarien Lundstedt hade anordnat tidningsutställningen, som fyllde två af salens väggar och där täckte en yta af öfver 60 kvadratmeter, ehuru för hvarje tidning blott titeln och några centimeter af dess första sida af hänsyn till utrymme kunnat framvisas.

Af nästan alla i Sverige utkommande politiska och annonstidningar för den 1 maj eller närmast därefter utgifna nummer funnos där exemplar utställda, ordnade gruppvis efter de särskilda landsdelarne samt därinom alfabetiskt efter städernas namn, i hvilka de utkomma. Största antalet tidningar har Götaland att uppvisa eller 150 st., Svealand 55, Norrland 30 och Stockholm 105.

Enligt kongl. Postverkets svenska tidningstaxa för 1901 uppgår antalet af samtliga periodiska skrifter till 617, hvaraf 301 äro politiska och annonstidningar samt af de öfriga 53 st. äro veckoskrifter.

Af de politiska och annonstidningarne utkomma 97 med blott ett nummer i veckan, 76 med två nummer, 57 med tre nummer, 17 med fyra nummer, 46 med sex nummer och en, Stockholms Dagblad, med 12 nummer i veckan. Stockholm har det största antalet dagliga tidningar eller 11 st., däreft komma Göteborg och Malmö med fem stycken, Gefle, Lund och Sundsvall med tre, Halmstad, Helsingborg, Hernösand, Kristianstad, Landskrona, Linköping, Norrköping, Uppsala, Ystad och Örebro två st. samt Jönköping, Karlskrona, Skara och köpingen Eslöf med hvar sin dagliga tidning.

Till jämförelse må blott nämnas att 1800 fanns blott en daglig tidning, 1850 sex stycken och 1890 tjugutvå dagliga tidningar i Sverige.

Tryckeriutställningen var anordnad af herr Fredr. Wagner i Stockholm, som utställt en Victoria-tryckpress och en Typograph-sättmaskin, båda i full gång, samt en stilkast.

De båda arbetande maskinerna samlade omkring sig intresserade åskådare, som med beundran sågo, huru snabbt de arbetade, huru väl Victoria-

Foto. Nyllin, Stockholm.

TIDNINGS- OCH BOKTRYCKSUTSTÄLLNINGEN I KUNGL. TEATERN.

pressen tryckte fina autotypier, föreställande ett panorama af Stockholm från Katarinahissen, hvilka frikostigt utdelades, samt huru den ena raden efter den andra i snabb följd sattes och göts på Typograph-maskinen.

Till följd af balettsalens undanskymda läge, vid en lång korridor bakom själfva scenen, kom dock endast ett fåtal af de talrika besökande i Pressens Messa att taga de ofvan beskrifna, lika intressanta som instruktiva utställningarne i betraktande.

L.

Som Ariels redaktör har hr A. haft ett mycket maktpåliggande värf, hvilket han fyllt till allmän belåtenhet — icke minst i fråga om det ekonomiska resultatet, som här var af så stor vikt.

ARIELS REDAKTÖR.

Vi återgifva till slut ett för HVAR 8 DAG tecknad, mycket lyckadt porträtt af tidningen *Ariels*, pressveckans organs, chefredaktör herr L. A. Ahlgren.

Redaktör Ahlgren är sedan en följd af år medarbetare uti Nya Dagligt Allehanda, där hans veckokrönikor af signaturen »Papius» läsas med stort nöje. Hans stil är vårdad och lugn samtidigt med att både godmodig humor och präktig satir pläga utmärka hans krönikor. I sina korrespondenser från Parisutställningen i fjol till sin tidning bjöd han på mycket intressanta epistlar.

Redaktör L. A. AHLGREN.

DET NORSKA SÅNGARBESÖKET I GÖTEBORG.

Foto. Axel Larsson, Gbg.

»HANDELSSTANDENS SANGFORENING»: I midten på främsta sätet ses anföraren kand. A. O. Gröndahl bredvid konsul Axel Idström, som stod i spetsen för sångarnes mottagande.

Ju mera brödrafolken få tillfälle att komma i personlig beröring med hvarandra, desto fastare bindas de naturliga banden dem emellan, hvilka unionskonflikter förgäfvos sökt slita. Den sångarfärd som *Handelsstandens Sangforening* i Kristiania i pingst anträdde till Göteborg blef ett af dessa svensk-norska sammanträffanden, som äro af verkligt betydelsefull innebörd.

De norska merkuriesönerna sjöngo sig in i Göteborgarnes hjärtan och de gäfvu norrmännen

det hjärtligaste mottagande. De stora norska hufvudstadstidningarne ha haft de mest entusiastiska artiklar om färden. — Två af dem hade t. o. m. egen korrespondent med på densamma.

Vår bild är tagen ute i Slottsskogen, där sångarne och de svenska värdarne annandag pingst tillbragte förmiddagen. Detta var sångföreningens första besök i Sverige — säkerligen blir det ej det sista!

JUBELDOKTORS-PROMOTIONEN I UPPSALA.

Foto. Dahlgren, Upsala.

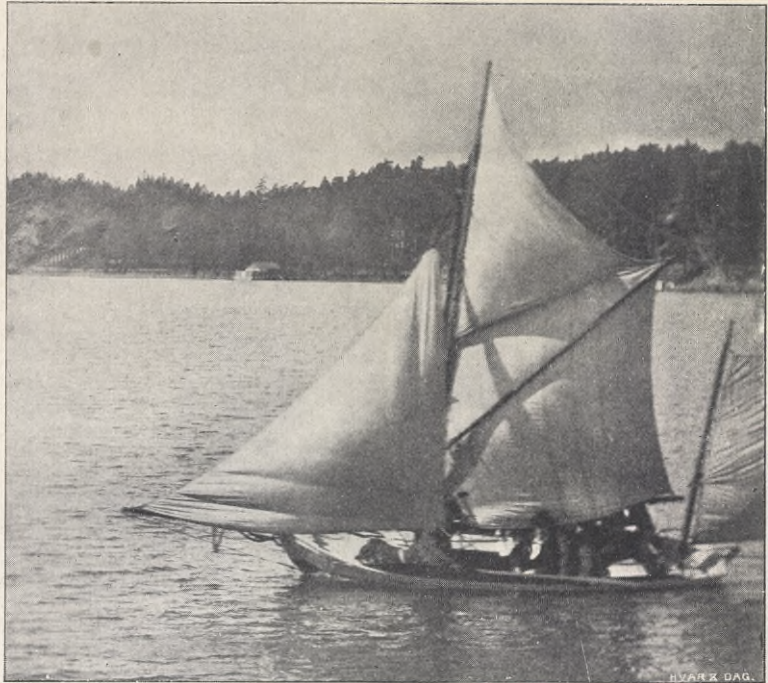
STUDENTKÅRENS UPPVAKTNING.

DEN SVÅRA OLYCKAN PÅ ULFSUNDASJÖN.

Vi äro i tillfälle här återgifva en fotografi, hvilkens sorgliga historia nyligen gjort sin rond i pressen — den bild som togs vid olyckan på Ulfsundasjön vid Stockholm den 19 maj.

Ett litet sällskap, typografen Axel Malmström, med fru, samt tre andra typografer, företogo i en liten värrigad segelbåt en utfärd å den vackra sjön. Hr Malmström själf, som är amatörfotograf, beslöt att stanna i land för att taga några bilder. Sällskapet seglade öfver till Hufvudsta och tillbaka igen. Men hade alla segel tillsatta och fastgjorda skot — deraf olyckan. En kastvind slungar båten åt sidan och alla kommo i vattnet. Fru Malmström snärjdes in i tacklingen och återfanns död, rorgångaren hr Bohlin försvann i djupet.

Strax förut hade hr Malmström från Hornsbergs brygga tagit denna fotografi af de lustseglande. När han efter ett besök uppe i skogsbacken återvände till sjöstranden för att möta de hemvändande fick han den förkrossande underrättelsen.

STRIDEN OM AMERIKAPOKALEN. SHAMROCK II:s HAVERI.

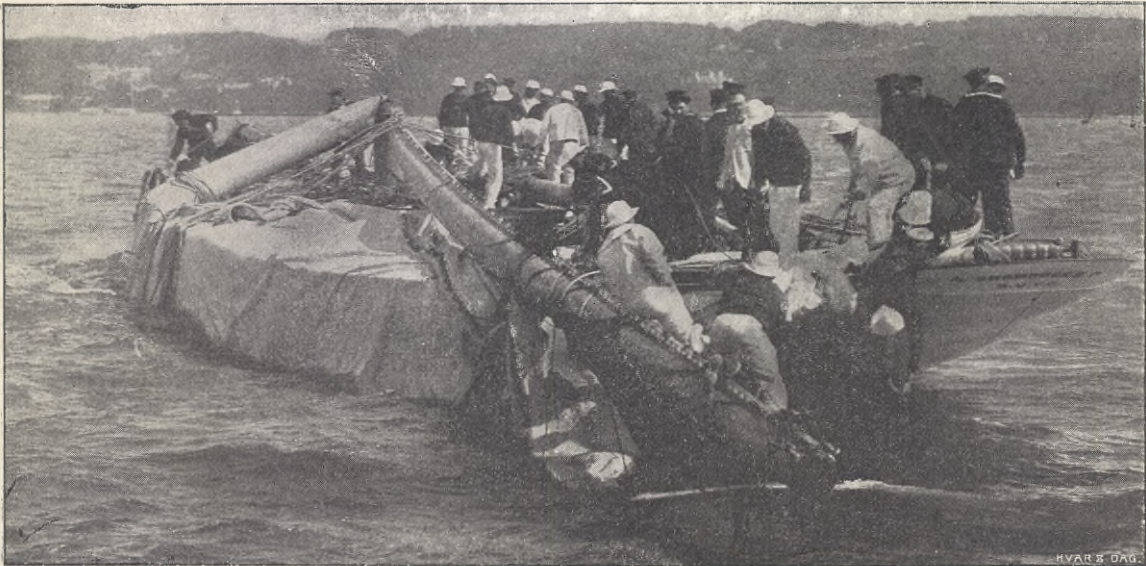

Foto. West & Son, Southosa.

»SHAMROCK II» EFTER HAVERIET

Sir Thomas Lipton har otur med sina båtar. Knappt hann hans nya yacht »Shamrock II» som skulle återeröfra Amerikapokalen, gå af stapeln förrän den råkat ut för ett fullständigt haveri, hvarvid, som bekant, äfven konung Edward var i lifsfara. Kung Edward beundrar den ihärdighet, med hvilken sir Thomas gör allt i en mans förmåga för att återföra *The American Cup* i engelsmännens händer, och h. m:t bevisade ju honom en stor ära när han själf ville deltaga i profseglingen utanför Wight. Vår fotografi ger en mycket

god föreställning om den fara h. m:t och alla ombord löpte när mast, bom och segel kommo nedstörtande på däck. Konungen stod lyckligtvis på styrbordssida, hvarigenom han blef oskadad. Lugn som alltid fortsatte han att röka på sin cigarr, hvarpå han skyndade att uttrycka sin stora glädje vid underrättelsen om att ingen skadats.

»Shamrock II» kommer naturligtvis att repareras och skall trots malören täfla med den amerikanska »Constitution» den 21 sept.

ROSA BONHEURS MONUMENT.

Korrespondens och fotografi för HVAR 8 DAG af ANNIE WALL.

Söndagen den 19 Maj aftäcktes i Fontainebleau ett minnesmärke öfver en ryktbar dotter af denna stad, den bekanta, utomordentligt framstående djurmålarinnan Rosa Bonheur.

Den gamla minnesrika kungastaden hade iklädt sig en viss festskrud och en massa folk var tidigt i rörelse. Isynnerhet vimlade det af soldater i röda byxor och hjälmar med långa hästsvansar! Aftäckningen af monumentet ägde rum på e. m., då högtidligheten öppnades af en festprocession som tågade fram till den framför monumentet resta tribunen, hvilken uppförts för inbjudna släktingar till den berömda målarinnan och andra gäster. Sedan marseljäsen afsjungits och man fått tillbringa en rundlig paus under glödande sol, föll ändtligen täckelset för det högst egendomliga monumentet. Det bär öfverst på en stor granitsockel en väldig tjur

af brons, framställd efter en af Rosa Bonheur själf modellerad tjur, å sockelns främsta sida är en bronsrelief af konstnärinnan, framställande henne i mansdräkt och med alla ordnarna på bröstet. Å de andra sidorna ser man likaledes bronsreliefer, utförda efter den utmärkte djurmålarinnans bästa taflo, såsom t. ex. »Hästmarknaden» m. fl. Monumentet är utfördt af Rosa Bonheurs bror och brorson och bekostadt af en generalkonsul Gambart i Nizza.

Solen skiner på bronstjuren, det hela tager sig förträffligt ut, ingärdadt af grönskande träd, fladdrande trikolorer och en stor folkmängd, hvori soldaternas röda uniformer och glänsande kaskar sticka bjärt af. Sedan stadens maire och ett par andra hållit tal för konstnärinnan etc. sjöng en kör ett ode, hvarmed den vackra högtidligheten slutade.

PALÄTSREVOLUTIONEN I "LE FIGARO".

Den bekanta Paristidningen Le Figaro har nyligen låtit mycket tala om sig, i följd af dels uppgifterna om tidningens öfvergång i tyska händer dels den »palatsrevolution», som ägt rum inom redaktionen. Därvid har det gått så amerikanskt till väga att M. Roday, den afsatte redaktören, med revolver hotade sin efterträdare. Om ej andra medlemmar af redaktionen kommit emellan skulle kanske följt ännu värre scener à la Wild West.

Med »Le Figaros» omdaning mister Waldeck-Rousseau en anhängare med auktoritet och Paris gör en social förlust — *tout Paris* kände ju till de bekanta »Figaro Five o'clocks», som bevestades af de mest framstående celebriteter, konstnärer, författare, politici m. fl.

Dessa Figaro-soiréer, hvilka

M. RODAY.

äfvén furstliga personer brukade hedra med sin närvaro — så har konung Oscar bevistat sådana — voro mycket fashionabla tillställningar, hvilka deltagarne komma att minnas med stor saknad.

Den politiska betydelsen af »Figaros» omsädling, är icke utan vikt. Den betyder ännu en spik i den nuvarande ministärens likkista och att landet är allt mindre hågadadt att följa M. Waldeck-Rousseau samt att anti-Dreyfusarderna, tyskhatarne och möjligen äfvén anti-anglicismen vunnit allt mer i styrka.

»Figaros» systemskifte skall ej bli utan verkan på skötseln af utrikespolitiken från Quai d'Orsay. Men att tänka sig en frukost i Paris utan »Figaro»! I sanning, tiderna förändras — och äfvén tidningarne!

ONKEL CLEMENTS ARF.

Af E. Nesbit. Öfversättning för HVAR 8 DAG

I.

Clement Googe satt vid brasan i sitt bibliotek. Rummet var egenligen vackert möbleradt men nästan allting i detsamma bar spår af ålder och värdslöshet. Sopskyffeln och damvippan syntes vara mycket sällsynta gäster här, och den gamle herrn själf såg ut, som om han mycket väl behöft en grundlig borstning. Hans långa hvita hår föll ned öfver en mycket solkig rockkrage och kalotten som betäckte hans kala hjässa var sliten och trasig.

Böckerna voro goda i sitt slag, men alla gamla. Det såg ut som om icke att öre blifvit påkostadt rummet eller dess ägare på många år.

Folk påstod att Clement Googe var en girigbuk. Om han var det, så var han åtminstone inte en af den sorten som lefver på ostkanter och svagt the.

»Jag är ingen girigbuk», sade han, »men jag har tillräckligt af det mesta för min lifstid, tillräckligt med möbler, böcker, mattor och kläder. Endast mat och dryck kan en man aldrig säga att han har tillräckligt, så länge han ännu har en dag att lefva.»

När han satt där i skenet från elden, syntes tre djupa linier i hans panna. Midt emot honom i den andra slitna gröna länstolen satt en ung man i en grå dräkt af senaste snitt. Han hade en ros i knapphållet, hvit sidenhalsduk och öfver sig i allmänhet något hurtigt och trefligt som gjorde att ögat med nöje hvilade på honom — tillochmed oafsedt de öppna blå ögonen, de bruna mustascherna och hans friska och af lycka strålande ansikte.

»Och när ämnar du gifva dig?» frågade den äldre herrn med en lätt krökning på öfverläppen.

»Ja», svarade den andre, »det beror, om jag så får säga, på er.»

»Jag förstår. Harry Forester är sysselsatt med det hederliga handverket att vänta på en döds skor, som det heter.»

»Hör nu, onkel», sade han, »sådant där vill jag ej veta af. Ni försöker att reta mig till dåligt lynne. Ni vet fullkomligt väl, att ni alltid sagt att jag skulle ärfva er förmögenhet. Det är därför ni icke velat låta mig lära ett hederligt yrke eller bli officer. Jag skulle ha blifvit en nog så duktig arkitekt, säger man, under det att jag nu blott är en eländig amatör.»

»Nå, ja, hvad menade du med att säga att ditt giftermål berodde på mig?»

Harry rodnade omigen.

»Jo, onkel, jag trodde att då jag nu är tjugufem år och Sybil tjuu, vi vore gifvsvuxna och att ni vore villig att gifva oss ett ärligt underhåll.»

Den gamle herrn skrottade mot sin vilja.

»På min ära», sade han, »du kommer inte att misslyckas här i lifvet af brist på påflugenhet, en fattig ung mans bästa vän.»

»Jag anser det icke påfluguet», svarade Harry i stolt ton. »Kom ihåg att jag endast tar onkel på edra egna ord. Hvarför är onkel så förbittrad på mig därför att jag är förlofvad? Och hvarför söker onkel gräl med mig framför allt om pengar?»

»Det skall jag tala om», sade den gamle torr. »Om du blifvit kär i någon annan, hade du haft fullkomligt rätt i att förmoda att jag skulle gifvit er ett underhåll. Men jag vill icke att du gifter dig med denna flicka och jag skall vid himlen göra allt i min makt för att hindra det». Han talade med häftig vrede. »Allt i min makt — nej, icke

allt, ty jag skall icke göra dig arflös. Du får min egendom, min gosse, om du kan finna den. Men under tiden skall din fästmö, om naturen tar ut sin rätt, troligen ha kastat sig om halsen på någon annan ung man.»

Harry steg häftigt upp, knackade ur sin pipa och stoppade den i fickan:

»God natt», sade han. »Onkel, jag fäster mig inte det ringaste vid hvad ni kan ha lust att säga mig. Ni har alltid varit god mot mig allt sedan jag var en liten pys — alldeles fördömdt god», tilllade han med en snyftning i rösten, »men ni vet lika väl som jag att jag icke kan låta er säga sådana saker om henne.» Och han vände sig om för att gå.

»Nej, gå inte, Harry», bad den gamle och sträckte ut sin hand för att hålla kvar honom. »Jag ber dig om förlåtelse och säger att jag inte menade något — hvad helst du vill. Se här», han gick bort till en gammal pulpet och tog fram ett miniatyrporträtt inramadt af diamanter. »Hvem är det?» sade han och lade det i den unge mannens hand.

Harry Forester såg på det med en plötsligt igenkännande min, sedan mera tvekande. »Det är Sybil — nej, det är förfärligt likt Sybil, men hennes mun är vackrare.»

»Gif mig det tillbaka.» Den gamle mannen tog det, såg på det och lade ner det igen, hvarpå de båda återtogo sina platser vid elden. Efter en minuts tystnad sade mr Googe:

»När jag var vid din ålder älskade äfven jag en Sybil, din Sybils mor, och detta var hennes porträtt. Hon for sin väg från mig aftonen före den för bröllopet bestämda dagen. Nu förstår du det hela», sade han och slog ut med händerna. »När jag berättar dig detta, så blottar jag hela mitt inre för dig. Du förstår nu hvarför jag aldrig gifvit mig, hvarför jag lefvat ensam i detta gamla tråkiga hus och hvarför jag aldrig skaffat mig något nytt. Huset står ännu just som det stod färdigt att mottaga min brud, Harry. Nu vet du, hvarför jag icke vill att du skall gifva dig med den där flickan. Kom ihåg att jag icke förbjuder dig det. Jag vet, huru litet det skulle tjäna till. Men jag vill icke göra något för att hjälpa dig och om hennes far är den man som han var då vi båda voro unga, så är han icke den som låter dig få henne bara för dina personliga egenskaper skull. Pengar är hvad han vill ha och alltid har velat ha. Det var för pengar han stal min stackars flicka från mig och krossade hennes hjärta.»

»Nå, onkel», sade Harry muntert, »jag förmodar att jag då måste lära mig ett yrke. Det har ni väl ingenting emot och kanske ni sedan vill tro bättre om mig. Det skulle onkel, om ni sett min Sybil.»

»Hm», sade den gamle mannen.

II.

När Clement Googe dog, befanns det att han lämnat allt åt sin älskade nevö, Harry Forester. »Ett mycket vackert testamente», sade alla — tills man fann att allt var lika med ingenting. Huset och jordegendomen voro intecknade till hela värdet och på lösöret fanns ett försäljningskontrakt. Båda transaktionerna hade företagits efter Harrys förlofning med Sybil Lancaster.

Det obehagliga i saken, det mest obehagliga

af allt för Harry var att den man som innehade in-teckningen och köpekontraktet var den advokat, som stod främst på listan öfver Sybils tillbakavise-sade friare och han var den ende af dem, som vunnit mr Lancasters gillande och bifall. För hvad? Han var rik och hade en vacker framtid. Harry, å andra sidan, var fattig och utan några ut-sikter. Detta såg sannerligen mycket mörkt ut.

Harry träffade miss Lancaster af en händelse, omsorgsfullt förberedd, på ången bakom trädgården till det gamla hus där Clement Googe tillbrakt hela sitt lif. De slogo sig ned på en gammal bänk för att resonnera om sin ställning, med många små afbrott i konversationen som ålskande pläga.

»Det är alldeles upprörande», sade Sybil, »att bli försatt i en sådan ställning, med en far hvilken uppträder som en krämare och en gnidare till ju-rist som man köres ihop med hvarje timma på da-gen, utan att hafva ett enda öre egna penningar! Annars skulle jag komma till dig och säga: »Se här är jag och min förmögenhet, tag oss båda, om du vill!»

»Det är mycket obehagligt», sade Harry, »men mycket värre saker kunde ha inträffat. Du kunde t. ex. icke ha ålskat mig, eller du kunde ha trött-nat på mig eller du kunde ha sett efter pengar i stället för din far.»

Här blef afbrott i konversationen.

»Ja, men du vet», sade Sybil en stund efteråt i det hon lyfte sitt hufvud från hans axel och såg honom i ögonen, »att den där afskyvärde Cheetham säger att han ämnar bo i det gamla huset själf och sälja de gamla möblerna och böckerna och han skall taga ny uppsättning från Maple's vid Tottenham Court Road, det vet jag att han skall. O, Henry, det är hårdt. Det skulle ha varit så skönt att fått bo där omgifven af alla de där vackra gamla sakerna.»

»Jag bryr mig inte mycket om hvar vi bo», sade Harry, »bara det är vi två.»

»Ja, men det kan det inte bli, säger pappa, och han har förbjudit mig att tala vid dig vidare.»

»Men det kommer du att göra», sade Harry. »Naturligtvis gör jag! Men jag måste inte smyga mig afsides för att träffa dig, som jag gjort i dag. Jag är myndig inom ett år, som du vet, Harry.»

»Jag är död innan dess», sade Harry med öf-vertygelse.

Och därpå brusto båda ut i skratt och det uppstod en ny lucka i konversationen.

»Ja, du vet», sade Sybil till slut i det hon steg upp och satte på sig hatten och handskarne, »att hvad helst som må hända skall jag älska dig och jag skall aldrig gifta mig med någon annan och om du handlar likadant kan jag ej förstå, att vi ha någonting att frukta. Kära du, hvad betyder pengar? Så mycket som så!» Och hon knäppte med fingrarne i luften.

»Så mycket som så!» upprepade Harry i glad ton, ehuru hans hufvud var tungt som bly. »Jag måste börja arbeta som jag borde ha gjort för många år sedan. Jag är verkligen inte så dum i det enda yrke som jag någonsin roat mig med. Du skall få se att jag skall bli en högst framgångs-rik arkitekt.»

»Skulle du bygga ett lyckligt hem?» sade hon sakta.

»Naturligtvis», svarade han med en kyss . . .

»Nej, Harry, inte mer, inte flera. Någon kunde se dig.»

Därpå skildes de.

Sybils profetia gick endast delvis i fullbordan.

Mr James Cheetham flyttade verkligen in i det gamla huset men han sålde icke det gamla bo-haget.

»Det tjänar ingenting till, sade han till sina vänner, »att göra en ny bosättning från källaren till vinden. När jag hemför min hustru, kanske hon inte gillar min smak, förstär ni, och då skulle man få göra om allt igen.»

Och när hans vänner ville veta när de kunde få gratulera honom till hans förlofning, brukade han visa sitt flottiga leende och säga: »Ingen brådska. Hon vill inte att det skall talas om ännu.»

Han var en storväxt ung man, denne James Cheetham, med tjockt, skinande svart hår och pry-diga mörka korta polisonger. Hans ögon voro nästan svarta och hvitan på dem så gula som hvitan på de ägg man får i Londons bodar. De fingo en rödaktig glimt när han var ond eller tvärtom — en glimt, som syntes i dem när han dansade med miss Lancaster och som hos henne väckte en önskan att döda honom eller sig själf eller båda.

Han hade bott i ett par månader i det gamla huset, när han på en bal för andra gången friade till miss Sybil.

»Men hvarför?» frågade han modstulet när hon gifvit honom korgen med den yttersta bestämdhet, »hvarför finnes det intet hopp för mig? Jag tror, att jag skulle få er att bry er om mig, om ni bara ville ge mig tillfälle därtill.»

Sybil genomfors af en ofrivillig rysning. »Jag kommer ej att gifva er något tillfälle», var hennes korta svar.

Nu förvandlades mannens sätt från den arrogant själsäkerheten, med hvilken han gjort sitt arbud, och han sade helt ödmjukt: »Ni vet ej hur mycket jag älskar er, huru gärna jag skulle vilja bli er make. Om ni ej är fäst vid någon annan, tror jag att jag skulle komma er att bry er om mig. Men om ni är fäst vid någon annan man, tycker ni ej att det vore rättast att säga mig det?»

Sybil såg den lidelse och den passion, som i djupa linier var skrifven i hans bleka ansikte. »Nå ja», sade hon, »jag vill säga er hvad ni önskar. Kom ihåg att jag litat fullkomligt på er. Jag är förlovad med mr Forester, men min far vill icke gifva sitt samtycke, emedan mr Forester är fattig. Men jag skall aldrig gifta mig med någon annan och när jag blir myndig skall jag så vidt någon möjlighet finnes, gifta mig med mr Forester.»

Mr Cheetham reste sig och gjorde en stel bugning. »Tack», sade han, »ni behöfver icke säga mer. Jag vill bara uttrycka en förhoppning att den unge mannen är lika värd sin stora lycka, som ni anser honom vara. Jag hoppas att ni må blifva mycket lycklig i ert äktenskap.»

Och för sig själf tillade han: »Och jag hop-pas att jag kan bli mannen därtill. O, ja! Det är mer än troligt att jag skall bli det. Det finnes så många sätt — så lätta utvägar. Det förvänar mig verkligen att hvarje karl med hufvud icke lyckas få allt hvad han vill. Om man känner sin värld och inte är ett stackars nöt, finnes det inga svår-igheter i lifvet . . .»

(Forts.)

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

RUD. CEDERSTRÖM.

N. P. STRÖMBOM.

S. E. W. BREHMER.

LUDVIG STRÖM.

F. W. VULT von STEJTERN.

1816 ÅRS MÅN. Detta i Stockholms bekanta sällskap, som 1866 stiftades af framtidne bokförläggaren P. A. Huldberg, hade den 30 maj "sammanträde." Fem 85-åringar af åtta deltog, deribland kammarherren frih. Rud. Cederström, en af Stockholms bemärkte personer, hvilken porträtt vi härmed ha nöjet återgifva.

SENIORN BLAND RIKETS PRÄSTER är efter traml. kyrkoherde stunnel i Odensvi kyrkoherden i Grolanda och Jähla af Skara stift *Nils Peter Strömbom*, som är född den 10 december 1810 och år 1857 utnämndes till det ämbete han ännu med goda kropp- och själskrafter förvaltar.

FÖDELSEDAGAR. Den 26 maj fyllde ledamoten af riksdagens Första kammare öfverste *S. E. W. Brehmer* 60 år. Hr B. har nu bevisat tillsammans 13 riksdagar. På sin hedersdag var han föremål för hyllning från slägt, riksdagsbekanta och många andra.

75 år fyllde den 25 maj f. intendenten hos k. generalpoststyrelsen, regementsskrifvaren vid numera indragna k. Lifbeväringsregementet *Ludvig Ström* i Stockholm, hvilken på sin födelsedag hedrades af många gamla vänner.

Godsejaren *F. W. Vult von Stejtern* å Kaggeholm fyllde den 25 maj 50 år, hvarvid han var föremål för mycken hyllning. Hr S. har, som bekant, varit "Dagens Nyheter" redaktör och är en framstående musikkännare.

Den 5 juni fyllde e. o. professorn i pediatrik och praktisk medicin vid Lunds universitet dr *Carl Hildemar Hildebrand* 50 år. Prof. H. blef med. lic. 1886 och utnämndes till e. o. professor 1893. Under åren 1887 var han badintendent i Borgholm. Professor H., som är en mycket ansedd och anlitad barnläkare, uppgjorde planen till och ledde inredningen af barnsjukhuset i Lund, hvilket af fackmän anses som ett litet "idealsjukhus" i sitt slag. Som specialist i mag-sjukdomar har äfven prof. H. gjort sig ett aktadt namn.

Den 6 juni fyllde kabinettskammarherren herr *Sicten Axel Flach* å Svenskund i Östergötland 75 år, i anledning hvaraf den högt äktade äldringen fick mottaga en mängd lyckönskningar.

Professor *Hans Bendz* i Lund fyllde 50 år den 6 juni. Professor B. är, som bekant, en mycket framstående vetenskapsman och en skicklig läkare. Han har under lemtan år varit intendent vid Ronneby helsobrunn och därigenom tillvunnit sig förtroende i vida kretsar.

JUBILEUM. Kyrkoherden *E. A. Norrman* i Adelsö församling af ärkestiftet firade den 1 maj sitt 25-årsjubileum som pastor loci. Den afhållne herden blef på denna dag uppvaktad af kyrko- och skolråd, lärare, skolbarn, en mängd församlingsmedlemmar och personliga vänner.

EN SJÖMANNAVETERAN, kapten *Frederick Dossor*, Wilsonliniens mångårige befälhavare å flere af dess ångare, har nyligen lämnat kommandobryggan för att i land njuta en välförtjent och af hälsoskäl välbehöflig hvila. Kapten D., som snart är 70 år gammal, har sedan sin ungdom deltagit i traden Göteborg—Hull. Sedan 1890 förde han Wilsonliniens nyaste ångare "Aristo".

HYLLNING. Femtio år var det den 23 maj, sedan vaktmästaren och förmannen för medaljprägligen vid k. myntverket *C. J. Lejdström* kom i myntverkets tjänst. Hr L. har på sin ansvarsfulla post verkat på ett utmärkt sätt och har äfven hedrats med medalj. På jubileumsdagen hedrades den vördnadsvärde äldringen ytterligare. Säkert utfordes då också musik i hemmet, där familjefest ägde rum. I det att en son är musikdirektören och sångläraren *O. Lejdström* och en annan operasångaren *Carl Lejdström*.

DÖDSFALL. Den 17 maj afled i hufvudstaden vattenfabrikanten *Johan August Söderström* i en ålder af 53 år. Hr S. hade förvärfvat sig mycken aktning och efterlemnar många sörjande.

Den 24 maj afled i hufvudstaden en af dess äldsta praktiserande läkare, f. d. distriktläkaren i Katarina församling och vid Danviks hospital samt järnvägläkaren, med. lic. och kir. mag. *Nils Otto Leonard Klingvall* i en ålder af 75 år. Dr K. har under långa lefnad gjort ett omfattande dagsverk och efterlemnar många, som länge skola bevara hans minne.

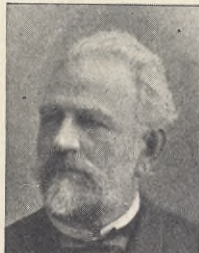
Den 24 maj afled i Halmstad f. d. kaptenen *J. L. W. Almqvist*, 70 år gammal. A. blef löjtnant vid Jönköpings regemente 1851 och kapten 1866. Sedan han 1875 tagit afsked, fick han 1877 anställning vid försäkringsbolagets *Sveas* agentur, hvars liförsäkringsafdelning i Köpenhamn han en tid förestod. Sedan 1893 hade han förestätt bolagets agentur i Halmstad. A. var en rättfram natur, som genom sitt ärliga väsen tillvann sig i hög grad aktning och tillgifvenhet.

Den 24 maj afled i Öregrund f. postmästaren därstädes *Fredrik August Ekström* vid 82 års ålder. E. blef 1863 postmästare i Stjärnvik och 1881 i Öregrund. 1857—65 var han redaktör för skoltidningen *Föreningen* och har dessutom utgifvit en "Trädgårdsbok." Den allidne var en begåfvad och mångsidigt intresserad man.

Den 28 maj afled i Sjöbo domhufvanden i Färs härad häradshöfdingen *Jakob Victor Anderberg* i en ålder af 87 år. Han blef 1867 fiskal i Skånska hofrätten och 1876 domhufvande i Färs härad. Han var en skarpsinnig, skicklig och själfständig domare, som åtnöt allmän aktning och tillgifvenhet. Hans duglighet togs och i anspråk på många håll för olika angelägenheter. Gästfri och väfnast sörjes han äfven af ett stort antal personliga vänner.

C. H. HILDEBRAND.

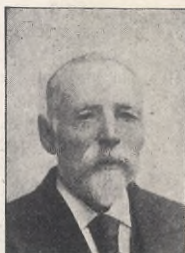
S. A. FLACH.

HANS BENDZ.

FREDERICK DOSSOR.

C. J. LEJDSTRÖM.

J. A. SÖDERSTRÖM. †

E. A. NORRMAN.

N. O. L. KLINGVALL. †

J. L. W. ALMQVIST. †

F. A. EKSTRÖM. †

J. V. ANDERBERG. †